

midlertidige Laan for at berede Efterfølgerne Vanskeligheder, idet man vilde overlade det til dem, hvordan de kunde klare det faste Statslaan, medens man den Gang kun gik til det midlertidige Statslaan og derved sørgede for Øjeblikkets Tarv. Jeg har dog ikke tidligere hørt denne Beskyldning, og jeg tvivler om, at den højtærede Finansminister vil gentage den. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Nej, det vil jeg ikke). Men det staar i den højtærede Ministers Blad i Dag. (*Finansministeren*: Jeg har intet Blad!) Meget vel, saa staar det i et Regeringsblad, som efter min Mening er det eneste virkelige Regeringsblad her i Byen, og som støtter den højtærede Finansminister og roser ham i tykt og tyndt; derfor kunde jeg tænke mig, at han havde samme Mening. Jeg vil blot sige, at det er antydet, at dette midlertidige Laan af December blev stiftet med den Hensigt at berede Efterfølgerne Vanskeligheder. Jeg tror at kunne sige, at dette midlertidige Laan blev stiftet med den Hensigt at skaffe de fornødne Penge i Statskassen akkurat paa samme Maade, som den højtærede Finansminister nu søger at skaffe de nødvendige Penge til Betaling af Vekslerne. Endvidere er det blevet sagt, at naar man ikke optog et fast Statslaan den Gang, var det af Partiinteresser, fordi man ikke vilde skaffe saa mange Penge ind i Statskassen. Det er dog højst mærkeligt at sige, at vi vilde sørge for, at der intet Statslaan blev, naar vi dog udbød til en Konkurrence Dagen efter, thi det var dog ikke givet den 9. Marts, at det ikke vilde lykkes at faa et saadant fast Laan. Jeg tør i alt Fald ganske roligt og med frelst Samvittighed sige, at det var mit bestemte Ønske at skaffe et Statslaan, ganske uden Hensyn til, hvor længe Regeringen kom til at sidde, og det skønt jeg kan sige, at jeg troede ikke, at det daværende Ministerium skulde komme til at sidde ret længe — vi fik endog en Maaned i Tilgift, som jeg aldrig havde ventet, vi skulde faa, det skyldtes jo politiske Omstændigheder, som vi ikke vare Herrer over. Men jeg kan hævde — det kan være, at jeg kunde have handlet klogere, det kan hver have sin Mening om —, at jeg efter mit Skøn handlede forsvarligt, og jeg handlede i alt Fald under Følelse af mit Ansvar overfor Statens Tarv. Jeg vil derfor frabede mig Beskyldninger for, at jeg af partipolitiske Grunde ikke søgte at faa det Statslaan, som vi den Gang havde god Brug for, men som vi paa Grund af Forholdenes Magt ikke fik. Jeg vil overfor

den højtærede Finansminister sige, at han ikke har rettet saadanne Beskyldninger mod den tidligere Regering og slet ikke er kommen ind paa dette Spørgsmaal; jeg har endda forstaaet ham saaledes — og jeg anerkender hans Loyaltitet i saa Henseende —, at han slet ikke ønskede at faa den Sag frem i det hele, og jeg tænker, at han mener som jeg, at egentlig egne saadanne Forhold sig ikke videre til offentlig Debat og til at komme frem her paa Rigsdagen. Efter at han for Resten nu har desavoueret det af mig før omtalte Blad, kunde jeg tænke mig, at han ogsaa vilde gaa saa vidt, at han vilde indrømme Rigtigheden af, hvad jeg her har sagt.

Derefter skal jeg vende mig til den højtærede Finansminister med nogle Bemærkninger om dette Lovforslag og Spørgsmaalet om den finansielle Situation i det hele. Dér vil jeg da straks sige, at det er ikke min Mening at gøre illoyal Opposition mod den højtærede Finansminister. Jeg ved, at han har beklaget sig i Folketinget over, at Meningsfæller af mig opponerede mod ham, og at de gjorde visse Betragtninger gældende mod dette Forslag. Jeg erkender, at jeg forstod ham ikke rigtigt paa dette Punkt, da jeg selv hørte ham nede i Folketinget, og jeg vil blot forsikre ham om, at der er ingen Opposition i den Forstand overfor ham i min Tanke, at jeg f. Eks. skulde ønske at fortrænge ham fra den Plads, hvorpaa han sidder. Jeg anser det ikke for nogen misundelsesværdig Stilling i Øjeblikket at være Finansminister. Da den højtærede Finansminister er min politiske Modstander — jeg regner ham ikke for min personlige Modstander —, vil jeg sige, at jeg under ham den Plads, og mere kan han da ikke forlange. Jeg under ham meget vel at sidde som Finansminister i dette Øjeblik, thi han er jo frivillig gaaet til det; han vidste, hvad han gik ind til. Det, der blev sagt i Folketinget overfor ham; var dette, at man for det første ønskede Oplysninger om Sagen, og for det andet, at man ansaa den Form, hvorunder Forslaget fremkom, for noget strammere i sine Betingelser end det, der forelaa for et Aar siden. Hvad det første angaar, Oplysningerne, tror jeg ogsaa, at den højtærede Minister nede i Folketinget, saa vidt jeg hørte, sagde, at han paa dette Punkt ikke kunde mene, at det var nogen illoyal Opposition, Folk maa altid have Lov at forlange Oplysninger, og jeg kan heller ikke se, at det skulde være illoyalt at forlange Sagen henvist til et Udvalg. Ja, alt skal jo fore-